

Proloog

New Yorgis City Islandi idakaldal asuval Pelhami kalmistul valit-
ses kohale ainuomane rahu ja vaikus. Surnuaed oma hingetuks-
tegevalt kaunite vaadetega lahele pakkus auväärset viimset
puhkepaika lahkunuile, kelle mälestust hoidsid elus massiivse-
tele hauakividele raiutud nimed ning sünni- ja surmadaatumid.

18. detsember oli päikeseline, kuid tavapärasest oluliselt
külmem. Miinuskraadidest hoolimata ei olnud lund veel siiani
sadama hakanud, kuigi esimese talvekuu selgroog oli nüüdseks
juba murtud. Ilmateade oli olnud üllatavalt täpne. Pilvitu sinise
taeva järgi ei olnud ka täna lumesadu oodata. Muutlik tuul kee-
rutas kalmistu üksikute raagus puude latvades ja kolletunud
muruplatsil tihedalt üksteise kõrvale pikitud hauakivide vahel.

Preester, suletud palveraamat paljaste käte vahel, oli oma
järelehüüde lõpetanud ning andnud viimse õnnistuse Garrett
Milandrose maistele jäänustele. Must tammepuust kirst oli
ümbritsetud valgetest lilledest kimpude ja pärgadega, mille külge
olid kinnitatud linnid kaastundeavaldustega. Matuselisi ei olnud
palju – poolesaja ringis, üksnes pereliikmed ning lähedasemad
sõbrad ja töökaaslased. See oli olnud lahkunu enda soov. Olgugi
et tegemist oli tuntud ja eduka ärimehega, ei soovinud Garrett
Milandros kunagi oma saavutusi või rikkust suurejooneliselt
eksponeerida. Tema prioriteediks oli alati olnud pere. Äri oli liht-
salt vahend oma perele väärilise elu pakkumiseks. Pärast armas-
tatud abikaasa Kareni kaotust raskele haigusele üheksa aasta eest
oli Garrett hakanud ka ise Moon Valley äriimpeeriumi juhtimi-
sest tasapisi taanduma, usaldades selle ülesande järjest enam
oma kallile tütrele Rachelile, kes oli oma isa au ja uhkus, ning
ainsale pojale Kevinile, kelle viimaste aastate ennasthävitas

käitumises oli piisavalt ohumärke, et kõigutada tugevalt Garretti usku poja suutlikkusse firma laitmatu maine hoidmisel.

Milandroste hauaplats asus kalda lähedal kalmistu parempoolses osas vana tammepuu all, mis pakkus talvisel ajal kaitset kõleda tuule ja suvel varju kõrvetava päikese eest. Põhjus, miks eduka perekonna viimse puhkepaiga valikuks just Pelhami kalmistu osutus, oli seotud Garretti ja Kareni juurtega. Mõlemad olid pärit ja üles kasvanud City Islandil. Siia sai soetatud ka paari esimene ühine kodu aastaid enne seda, kui nullist üles ehitatud perefirma edu ja sellega kaasnev majanduslik võimekus lubas kolida suurejoonelisse villasse Moon Valley regioonis.

Rachel Milandros seisis vasakul pool hauda, käes üksik valge kalla – isa lemmiklill – ning silmitses ainiti kinnist kirstu, milles tema isa magas oma igavest und. Samal pool kui Rachelgi, kuid leinaliste rea teises otsas seisis tema vend Kevin Milandros, kelle ilme oli kivistunud ega reetnud ainsatki emotsiooni. Õlad külmakartlikult ettepoole longus ja käed sügavale mantli taskutesse surutud, ootas Kevin juba kannatamatult võimalust kalmistult jalga lasta. Aeg-ajalt heitis ta oma õele põgusaid pilke, justkui püüdes hoolitseda selle eest, et Rachelil ei õnnestuks mingil juhul temale märkamatult surnuaiast lahkuda.

Kaugusest kostus kajakate meeleheitlikku kisa, mis tuulega segunenult kaikus vastu surnuaia vaikus. Pisarad voolasid lakkamatult tumedate päikeseprillide alt mööda Racheli kahvatuid põski alla ning tema poolpikas mustas kasukas habras keha värises, mitte niivõrd külmast ilmast kui emotsionaalsest vapustusest. Rachel tundis, kuidas tal jalad nõrgaks lähevad ja õhu juurdevool kopsudesse peatub, ning ainus põhjus, miks ta seal samas kokku ei varisenud, oli Richardi tugev haare tema õlgade ümber, mis pakkus ühtaegu nii tuge kui lohutust. Richard astus koos Racheliga paar sammu kirstule lähemale, et naine saaks asetada tema käes olnud lilleõie selle kaanele enne, kui kirst igaveseks alla maapõue sügavustesse lastakse. Rachel pani hetkeks oma käe isa kirstule – lihtne žest, mis kätkes endas ühtlasi nii viimset puudutust, tundeväljendust kui ka hüvastijättu.

Racheli pilk peatus ema hauakivil, mis viis ta mõtetes tagasi päeva, kui nad olid isa ja Keviniga seisnud siinsamas ema kirstu kõrval. Karen Milandrose matused toimusid 18. jaanuaril, täpselt üheksa aastat ja üksteist kuud enne tema abikaasa omasid. Isegi ilm oli olnud üllatavalt sarnane – päikeseline, kuid talviselt külm ja tuuline, mis õhu veelgi kargemaks muutis. Racheli meelest oli kummaline, kuidas teatud sündmuste puhul jäid detailid nii selgelt meelde. Võrreldes isa surmaga, mis oli olnud ootamatu, oli Rachel teadnud mitu kuud ette, et see päev, mil tema ema oma viimase hingetõmbe teeb, lähenes halastamatu kiirusega. Nad olid olnud isa ja Keviniga haiglas ema juures, kui see juhtus. Nad olid saanud temaga hüvasti jätta. Kuigi vanemate kaotused olid olnud erinevad, olid mõlemad samavõrra valusad, sõltumata sellest, mil viisil või ajahetkel need saabunud olid.

Kohati tundus Rachelile, et see kõik ei toimugi päriselt temaga, niivõrd uskumatu ja vastuvõetamatu oli teadmine, et enam kunagi ei näe ta oma isa, ei kuule tema häält ega tunne tema kallistusi. See ei olnud Racheli meelest õiglane. Nagu aastaid tagasi ema kaotusest ei oleks veel piisanud, võeti temalt nüüd ka isa – kalju, kellele ta oli alati saanud loota ja toetuda ning kes oli temasse tingimusteta uskunud. Olgugi et ta oli 28-aastane, tundis Rachel end kui 8-aastane, kes oli jäänud siia maailma ihuüksi eluraskustega võitlema. Rachel teadis, et lähedase kaotusest ei saada üle, vaid selle valuga õpitakse elama. Ta oli seda ema surma korral juba kogenud ning nüüd tuli tal seda uuesti teha.

„Ma armastan sind, isa,“ lausus Rachel sosinal ning asetas lille kirstukaanele. Ainus, mis talle vähekegi tröösti pakkus, oligi teadmine, et isa oli nüüd ema juures ning nad said lõpuks jälle koos olla. Selle mõtte juures hakkas kirst vaikselt alla laskuma. Rachel tõstis pilgu ning vaatas lahele, kus kauguses liikusid külma ilma kiuste üksikud valged jahid otsekui viimased austusavaldused isale.

Pärast matusetalituse lõppu ja põgusate kaastundeavalduste vastuvõtmist kõndis Rachel koos Richard Kinneyga, kes oli tema isa üks kauaaegsemaid ja lähedasemaid sõpru ning

usaldusisikuid, tänava servas seisva autoderivi poole, et kalmistult lahkuda.

„Kuhu sa nüüd kiirustad?“ peatas Kevini ootamatu ning valjuhäälnelne küsimus järsult Racheli. „Ma võtsin kaasa advokaadi poolt koostatud paberid, millele sa pead alla kirjutama, et kinnitada oma soovi firmast loobumiseks.“

Rachel seisatas, kuid ei pöördunud ümber, olles jätkuvalt venna poole seljaga. „Ma ei suuda uskuda, et sa mõtled praegusel hetkel firmale, Kevin. Jumala eest, me oleme oma isa matustel. Kas sulle ei ole miski püha? Isegi mitte meie isa mälestus?“ küsis ta häälega, mis väljendas nii valu kui nõrdimust.

„Sa tahtsid vist öelda minu isa. Ta oli minu ja mitte meie isa. Sina, Rachel, ei ole tema tütar. Mina olen Garrett Milandrose ainus laps, tema veri ja DNA,“ jätkas Kevin ilma tooni maha võtmata. „See tähendab ühtlasi ka seda, et tema päranduse olen õigustatud saama ainult mina ja mitte sina kui võõras inimene.“

„Kas sul häbi ei ole, Kevin?“ Richard ei suutnud enam vaikides seda vestlust pealt kuulata. „Kui sinu isa kuuleks, kuidas sa oma õega räägid, siis see murraks ta südame.“

„Aga isa ei ole enam siin ning need asjad tuleb kohe juriidiliselt paika panna. Ma ei tea, mis meetodeid kasutades sa sundisid isa firmat sulle jätma, aga igal juhul ei kavatsegi ma seda pealt vaadata ning astun vajalikud sammud, et asjad korda ajada. Moon Valley on perefirma.“

„Kas sulle on oluline üksnes raha?“ küsis Rachel haavunult ja keeras end näoga venna poole.

„Garrett Milandrose pojana on mul ainuõigus tema varale.“

„Ja kes mina olen, Kevin?“ küsis Rachel pisaratega võideldes.

„Sina? Sina oled vanemate üks heategevusprojektidest, sarnaselt loomade varjupaiga või orbude teemale, mis emale nii südamelähedane oli,“ sisistas Kevin läbi hammaste.

„Sa oled ... Ma ei hakka ütleva, kes sa oled, kuid ma südamest loodan, et sa ei mõtle seda kõike tõsiselt, sest sa oled mu vend ja ma armastan sind,“ ütles Rachel nüüd juba nuttes, pööras kannalt ringi ja seadis sammud auto poole.

Kevin kiirendas sammu, et Rachelile järele jõuda. „Kõigepealt kirjuta neile alla ja siis võid minna, kuhu iganes soovid,“ lausus ta tundetult ning sirutas dokumentide mapi Racheli suunas. „Võin sulle isegi pastapliiatsit laenata.“

Rachel ei mõelnudki sellele provokatsioonile alluda. Ta tõmbas autoukse lahti ning istus tagaistmele. Richard oli samal ajal jõudnud teisele poole autot ning istus Racheli kõrvale, andes ühtaegu juhile mõista, et nad on valmis liikuma hakkama.

„Rachel, mul on nii kahju. Sa ju tead Kevinit. Su isa oli kogu aeg tema käitumise pärast mures. Just sellel põhjusel tegi ta ka oma surma puhuks vastavad korraldused, et firma kindlasti sinu hoolde jääks. Kuid Kevinil tänane käitumine oli juba täiesti uus tase.“ Richard vangutas pettunult pead. „Kuidas ta küll julgeb sinuga nii rääkida?“

„Richard, ma olen hetkel omadega läbi ega suuda hakata Keviniga võitlema. Ma sõidan mõneks ajaks New Yorgist ära, sest mul ei ole jõudu ega tahtmist sellega tegeleda. Ma vajan aega. Tahan siit lihtsalt minema saada. Mu isa suri kaks nädalat tagasi. Ma ei suuda tegeleda materiaalsete küsimustega. Kui ma tagasi tulen, siis vaatan, kuidas selle kõigega hakkama saada. Aga praegu ma lihtsalt ei hooli sellest.“

„Tohin ma teada, kuhu sa lähed? Ma muretsen sinu pärast. Ole hea ja hoiu minuga sidet, et ma teaksin, et sinuga on kõik korras.“

„Sõidan hommikul Puerto Ricosse. Ma ei taha, et sa minu pärast muretsed, Richard. Annan sulle teada, kui kohal olen ning luban, et kirjutan sulle regulaarselt. Käisime seal vanematega tihti, kui väike olin. Seal möödusid meie kõige meeldejäävamad perepuhkused,“ meenutas Rachel härdusega.

„See on hea mõte, lapsuke,“ patsutas Richard isalikult Racheli kätt. „Sulle mõjuks hästi siit mõneks ajaks eemale saada. Usun, et Kevin tõmbub ka aja jooksul tagasi. Aga enne kui sa lähed, tahan sulle midagi anda.“ Richard võttis mantlitaskust võtme ja ulatas Rachelile.

„Mis võti see on?“ küsis Rachel üllatunult.

„See on seifi võti. Sinu isa andis selle õnnetuse päeva hommikul minu kätte hoiule, kuid ära küsi minult, mida ta seal hoidis. Tal ei olnud aega täpsemalt selgitada, sest ta oli juba niigi nõupidamisele hiljaks jäämas. Ta soovis, et see oleks kindlas kohas ega jõuaks valedesse kättesse. Ma ei tea isegi, millise seifi see võti avab. Arvan, et seal on midagi sinu isale olulist, mistõttu usaldan selle võtme nüüd sinu kättesse, nii nagu tema usaldas mulle, et sa saaksid soovi korral välja uurida, mis seal peidus on ning miks ta selle sisu nii kiivalt varjas. Ta lubas, et selgitab hiljem, kuid paraku läks kõik teisiti. See oli viimane kord, kui su isa nägin.“ Richard ohkas sügavalt. „Me ei tea kunagi ette, mis elul varuks on. Mul oli nii palju sinu isale veel öelda. Ta oli minu parim sõber juba lapsepõlvest saadik, kasvasime koos üles ning tema kaotusega on ka minul raske leppida.“

„Richard, kas keegi peale sinu veel teab sellest seifist? Kas Kevin võib teada?“

„Ma kahtlen. Mulle jäi mulje, et mitte keegi peale minu ja sinu isa ei tea, kuid ma ei saa seda muidugi sajabrotsendilise kindlusega väita, sest nagu ma ütlesin, ei rääkinud me sellest pikemalt. Ta kiirustas ärikohtumisele, kuhu ta paraku ei jõudnudki.“

„Ma pidin isaga tol õhtul kokku saama,“ lausus Rachel mõtlikult. „Me pidime minema õhtust sööma. Ta soovis minuga millestki rääkida, aga tema sõnul ei olnud see telefonijutt.“ Rachelil tõusid taas pisarad silmi. „Richard, kas see võis olla seotud selle seifiga? Kas isa tahtis mulle tol õhtul selle kohta midagi öelda? Nüüd ei saa ma seda enam kunagi teada. Igal juhul olen ma sulle väga tänulik. Isa hindas sinu diskreetsust kõrgelt. Olid talle nagu vend, keda ta tingimusteta usaldas. Hoian seda võtit hoolikalt ning kui aeg sobiv, siis uurin välja, millise seifi võti see on ning mida isa seal hoidis. Praegu soovin vaid siit mõneks ajaks lahkuda. Lähen homme hommikul kella kaheksase lennuga. Ma ei tea, millal ma New Yorki tagasi tulen.“

„Hakkan su järele igatsema,“ sõnas Richard. „Hoia ennast.“

Rachel toetas oma pea vastu Richardi õlga, keerutades samaaegselt sõrmede vahel hõbedakarva võtit ja mõeldes, mida olulist

võib küll selles seifis varjul olla. Kuid üks oli kindel – kui see oli olnud tähtis tema isale, oli see tähtis ka Rachelile. Ta pistis võtme käekoti sisemisse lukuga taskusse, et seda mitte ära kaotada. Ta tegeleb sellega, kui New Yorki tagasi tuleb.

1. peatükk

Bobby's oli üllatavalt tühi, kui mõrvauuriija Chris Harris teisi-päeva õhtul pärast pikaleveninud tööpäeva baari sisenes. Tava-päraselt oli sel kellaajal siin oluliselt rohkem rahvast, kuid klien-tide vähesuse eeldatavaks põhjuseks oli asjaolu, et tegemist oli iseseisvuspäevale eelneva õhtuga ning iga teine ameeriklane oli tegemas ettevalmistusi saabuvateks pühadeks. Traditsioone armastava newyorklase silmis kaalus see kahtlemata üles baaris õlleklaasi taga sõpradega põletavate päevasündmuste üle disku-teerimise.

Chris kuulus samuti pühasid hindavate inimeste hulka, kuid oma töö iseloomu tõttu ei saanud ta paraku selle privileegi nau-timist endale väga tihti lubada. Peaaegu kaksteist aastat politseis ning nendest üheksa viimast mõrvarühmas olid vorminud Chris Harrisest mehe, kes liigagi hästi oskas hinnata iga hetke väärtust. Keegi ei teadnud temast paremini, et juba järgmisel momendil võis olla liiga hilja. Elu koos kõigi oma räpaste üksikasjadega oli paratamatu osa Chrisi igapäevatööst ning sellega harjumine oli võtnud tegelikult oluliselt vähem aega, kui mees soovinud oleks.

Õhtusel ajal moodustasid suure osa baari küllastajatest politseinikud. Üheks põhjuseks lisaks Bobi külalislahkusele oli ka politseijaoskonna asukoht kõrvaltänavas, mis muutis baarist läbikäimise peaaegu kohustuslikuks koduteel olevatele korrakaitsetele.

Alati heatujuline Bob, kes ligines juba viiekümnele, kuid välimuse järgi hinnates ei oleks talle palju üle neljakümne pak-kunud, seisis baarileti taga ja poleeris klaase. Ta oli keskmist kasvu ja tugeva kehaehitusega, kuid kindlasti mitte tüse, kuna igaõhtune püsiklientide joogiklaaside täitmine oli juba paras

füüsiline koormus. Kuigi ta seda ise avalikult ei reklaaminud, oli Chrisile teada, et Bobi hea vormi saladus peitus vähemalt osaliselt ka tervisespordi harrastamises ning karskuses, millega ta teistest baariomanikest kahtlemata eristus.

Nädalalõppudel oli baaris elav muusika, reeglina mõni suurest tulevikust unistav talent, kelle ainsaks sooviks oli demonstreerida oma annet teistele, olgu selleks siis õllenautijatest jalgpallihuvilised või õiguskaitseorganite parimad esindajad. Praegu oli Bob pannud mängima džässiplaadi, mis mehe muusikalist maitset arvestades oli Chrisi arvates kahtlemata huvitav valik.

Chris pistis käe taskusse, kui tema mobiiltelefon helisema hakkas. Ta heitis pilgu ekraanile. „Mitte täna, Claire,“ sõnas ta endamisi. Oli olnud kehv päev ning temast ei oleks täna naisele head kaaslast. Chris vajab hetkel üksnes klaasi külma õlut, mitte naisterahva seltskonda. Ta klõpsas kõne kinni ning pistis telefoni tagasi taskusse.

Bob tõstis käe ja viipas Chrisile, kes vastas tervitusele samaga ning suundus leti äärde, võttes istet ühel keskmistest baaripukkidest.

„Kehv päev?“ küsis Bob Chrisi silmitsedes.

„On paremaid olnud,“ vastas Chris ohatas. Ta oli oma tiheadast graafikust hoolimata leidnud aega, et käia ära vanglas ühe eluaegse kinnipeetava juures, kes oli eelmisel päeval temaga ühendust võtnud ja andnud teada, et tal on olulist infot Chrisi venna mõrvaga seoses, kuid nagu eelnevatel kordadel kümne aasta jooksul ei olnud tegemist olnud millegi muu kui üksnes igavuse käes vaevleva vangi liiga elava kujutlusvõimega. Kuigi Chris teadis juba kinnipidamiskohta minnes, et tõenäosus lahkuda sealt Michaeli mõrvari nimega oli nullilähedane, ei kavatsenud ta mitte ainsatki vihjet või niidiotsa eirata, kui asi puudutas tema venda. Lisaks olid tema töölaual kahenädalase vahega surnuks kägistatud noorte naiste toimikud, mis Chrisi hinnangul olid omavahel seotud ning tal oli halb eelaimdus, et kaks ei jää kolmandata ning lähiajal on oodata veel ohvreid. „Oleme käsilolevate juhtumite lahendamisel

ummikus. Ükski niidiots ei ole seni kuhugi viinud. Ülemus hingab kuklasse, ohvrite lähedased nõuavad vastuseid, mõrvar jookseb vabalt ringi ning mina pean uinuma lootusega, et hommikul järgmist surnukeha ei leitaks.“

„Ära heida meelt, Chris. Täiuslikku kuritegu ei ole olemas, nagu öeldakse.“

Chris tahtis seda samuti uskuda. See oli kümme aastat hoidnud elus ka tema lootust leida ühel päeval oma venna mõrvar.

„Kuhu sa oma paarimehe siis täna jätsid?“ küsis Bob.

„Jasonil olid täna õhtuks romantilisemat laadi plaanid.“

„Tal on neid sõbratare nii palju, et vahel ma täitsa imestan, kuidas ta suudab nende kõigi nimesid, nägusid ja telefoninumbreid segi ajamata ohjata. Ühel päeval maksab see talle veel kätte, kui ta satub järjekordsel kohtingul kokku eelmise õhtu väljavalituga, kellele ta unustas tagasi helistada.“

„Ta oleks selle igati ära teeninud,“ naeris Chris.

„Olen sinuga nõus. Isiklikust kogemusest õpib kõige paremini. Ja kuidas sinu armuasjadega lood on, Chris? Kas varjad ka mõnda silmarõõmu, kes su südame kiiremini põksuma paneb?“

„Ma ootan jätkuvalt seda naist, kes mu jalust nõrgaks võtaks,“ vastas Chris naljatades. Tema elu keerles üksnes ühe eesmärgi ümber – lahendada oma venna mõrv, mistõttu armastusest unistamine ei kuulunud tema igapäevasesse rutiini.

„Mis plaanid sul homseks on? Sõidad kuhugi või teenid ka rahvuspühäl ennastsalgavalt linnaelanike huve?“ küsis Bob jutu jätkuks.

„Just see mul plaanis ongi. Mõtlesin minna paariks tunniks jaoskonda. Homme on seal vaikne, saan rahulikult keskenduda ning veidi kirjatööd teha.“

Bobi telefon helises. Ta vabandas Chrisi ees ning liikus taha kööki, et saaks segamatult rääkida.

Chris võttis lonksu õlut ning vaatas käekella, mis näitas juba kolmveerand üksteist. See tähendas, et pärast klaasi tühjendamist oli aeg liikuma hakata. Ta oli juba valmis tõusma, kui tema pilk jäi püsima baarileti paremas otsas istuval naisterahval, kes ei

sobitunud sellesse baarikeskkonda ning torkas seetõttu eriliselt silma. Chris imestas, et ei olnud teda baari sisenedes märganud. Naise väljapaistev ilu ja graatsiline olek võlusid Chrisi lausa sel määral, et ta ei suutnud oma pilku temalt pöörata.

Naise ees oli pooleldi täis klaas, mida ta baariletil sõrmede vahel hajameelselt keerutas. Ta kandis klassikalist musta kleiti, mis istus kui valatult ning tõi esile tema ideaalse figuuri. Üks jalg üle põlve, paistsid efektselt välja ka tema stiilsed kõrge kontsaga kingad, mis rõhutasid naise siredaid sääri. Selles naises oli midagi lisaks tema kaunile välimusele, mis köitis mehe tähelepanu niivõrd, et ta oli valmis end hetkeks unustama ning teatud viisakusreegleid eirama.

Chris tõusis, võttis pintsaku sisemisest taskust rahakoti ning jättis Bobile tühja õlleklaasi alla kümnedollarilise. Hetkel, kui ta hakkas rahakotti taskusse tagasi panema, kohtusid esmakordselt tema ja saladusliku naisterahva pilgud. Naine naeratas Chrisile tagasihoidlikult. Bob oli plaati vahetanud ning nüüd mängis Roy Orbisoni hittlugu „Pretty Woman“. Kuigi Chrisil oli olnud kindel plaan koju minna, ei seadnud ta oma samme baarist välja, vaid võttis suuna hoopis talle naeratanud naise poole, mõtlemata täpsemalt läbi oma edasist tegevuskava.

„Tere!“ alustas Chris vestlust.

„Tere!“ vastas naine ja kinkis Chrisile kõige säravama naeratuse, mida mees ette kujutada suutis.

Chrisil käis kõhust jónks läbi, kui naine talle otsa vaatas. Tal oli nüüd hea võimalus teda lähedalt imetleda. Naine oli tõeliselt ilus – õlgadeni ulatuvad blondid juuksed, mis helkisid kuldsest, kui laevalgustite kiired neid puudutasid, pikkade tumedate ripsmetega ääristatud suured sinised silmad, mis lõid eriliselt särama, kui naine naeratas, ning täiuslikud korallroosad huuled, mis olid kui kunstniku poolt maalitud. Loomupoolest täiuslikke näojooni rõhutas maitsekas, kuid mitte liigne jumestus. Kui mitte maailma kõige kaunim naine, siis kahtlemata kõige kaunim, keda Chris oma elus kohanud oli.

„Käin siin pidevalt, kuid ei ole sind varem siin märganud,“

lausus Chris, et vestlust arendada. „Kas sa oled siin esimest korda? Vabandust, et ei ole end veel tutvustanud. Mina olen Chris.“

„Rachel,“ vastas naine. „Ning ma olen tõesti siin esimest korda. Sa võid minu juurde istuda, Chris.“

„Kui sa pahaks ei pane. Ma ei taha liiga pealetükkiv olla.“

„Mulle kulukski veidi seltsi ära. Tohin ma sulle veel ühe klaasi õlut tellida?“ Rachel kostitas Chrisi veel ühe oma relvituks-tegeva naeratusega.

„Kas mitte mees ei peaks naisterahvale jooki tellima või olen ma liiga vanamoodne?“ Chris üritas naljaga varjata kohmetust, mida selle naise läheduses viibimine temas tekitas.

„Võibolla tavaolukorras, kuid antud juhul olid sina lahkumas ning mul tuleb pingutada, et takistada sind seda tegemast.“

„Sa võid kindel olla, et sinul ei tule selleks küll vaeva näha,“ sõnas Chris naisele silma vaadates.

Mehe sõnad ja pilk panid Racheli põsed õrnalt õhetama.

Chris tõmbas Racheli kõrval asuva baaritooli veidi kaugemale ja võttis istet. Ta avas pintsaku nõõbid, mille tulemusel tuli hõlma alt nähtavale kabuuris olev relv, mis ei jäänud ka Rachelile märkamata.

„Sa oled politseinik,“ ütles Rachel tunnustavalt, kuigi teadis seda juba niigi, kuna oli poole kõrvaga Chrisi ja baarmeni vestlust pealt kuulanud.

„Ma olen mõrvarühmas uurija,“ täpsustas Chris. „Manhattani 5. jaoskonnas.“

„Ma võin ennast sinu seltskonnas siis väga turvaliselt tunda.“

„Igatahes.“ Chris naeratas naisele soojalt. „Ma panen käed raudu igäihel, kes julgeb sind tülitada.“

Racheli suu tõmbus Chrisi vastust kuuldes naerule. Ta vaatas enda kõrval istuvat meest imetlusega. „Sa ei valinud endale just maailma kõige lihtsamat ametit. See avaldab kahtlemata muljet.“

„Sul on õigus, Rachel. Mu töö ei ole alati lihtne, kuid keegi peab ka seda tegema ning mõnedel harvadel hetkedel tasub see end ära,“ sõnas Chris mõtlikult. „Ja millega sina tegeled, Rachel?“

„Kas sa Moon Valley jahisadamat tead?“

Chris noogutas. Loomulikult ta teadis. Lisaks sellele, et eduka ärimehe Garrett Milandrose ootamatut lahkumist kajastati kõigis suuremates üleriigilistes ajalehtedes, tegeles nende jaoskond ka tema autoõnnetuse asjaolude uurimisega.

„See kuulus mu isale Garrett Milandrosele. Ta hukkus pool aastat tagasi autoõnnetuses,“ jätkas Rachel.

Rachel on niisiis Garrett Milandrose tütar, mõtles Chris. Seda ei oleks ta oodanud. „Mul on tõesti kahju, Rachel. Tean, et see oli ootamatu.“ Chris pani instinktiivselt oma käe naise omale. Mõne hetke istusid nad vaikides, Chrisi käsi jätkuvalt Racheli omal. Naise nahk mehe sõrmede all oli pehme ja soe ning Chris ei saanud eitada, et nautis seda tunnet.

Baar oli hakanud tasapisi täituma. Leti ääres olid kohad sisse võtnud mõned meesterahvad, kes järjest elavneva keskustelu vahele lonksasid klaasist tihke vahukihiga kaetud õlut. Tagapool olid paar lauda hõivanud seltskonnad, kes eeldatavasti töötasid koos ning plaanisid ka oma päeva siin ühiselt lõpetada. Samuti jäid silma kaks paari, kes tundusid rohkem romantikalainel olevat. Chris ei märganud ühtegi tuttavat nägu jaoskonnast, mis oli huvitav, sest reeglina viibis neid õhtuti siin hulgi. Taaskord kirjutas ta selle pühade-eelse õhtu arvele.

Bob oli oma telefonikõne lõpetanud ning saabunud tagasi tööpostile baarileti taha. Chris andis talle käega märku, et nad soovivad tellida.

„Daamile üks ...“ sõnas Chris, jättes lause lõpetamata ja vaadates Racheli poole.

„Džinn toonikuga,“ lõpetas Rachel Chrisi lause. „Ja härrale üks Heineken.“

„Kuidas sa tead, et ma just Heinekeni joon?“ küsis Chris ilmse uudishimuga.

„Mul on silma detailidele, härra uurija,“ muigas Rachel kavalalt ja pilgutas Bobile silma.

Bob noogutas heakskiitvalt peaga, kui nende tellimusi täitma suundus. Peagi oli ta tagasi ja asetasklaasid Racheli ja Chrisi ette

salvrätikute peale tugevast tammepuust letile, rutates edasi juba järgmiste klientide juurde, kes teda hõiksid.

„Sa võid jätkata, Rachel,“ sõnas Chris, kuna nende vestlus oli jookide tellimise tõttu katkenud.

„Pärast isa surma tegelengi mina meie perefirma juhtimisega. Mul on jätkuvalt raske leppida sellega, et isa enam ei ole. Üle kümne aasta tagasi, kui ma olin alles kaheksateist, suri mu ema. Tal oli vähk. Seega olen kaotanud kõik oma lähedased.“

Chris tajus, kuidas naise hääl värises, kuigi ta püüdis kõigest väest emotsioone alla suruda. „Ma tunnen sulle südamest kaasa, Rachel. Minu sõnad ei muuda seda sulle küll kergemaks, kuid ma tean, kui raske on pereliikme kaotusega toime tulla.“ Chris püüdis osavõtlikkusega natukenegi Rachelit lohutada. „Tohin ma sinult midagi küsida?“

Rachel lükkas näo ette vajunud juuksesalgu kõrva taha. See spontaanne liigutus tõi nähtavale tema kõrvas säravad tilgakujuliste siniste teemantidega valgest kullast kõrvarõngad.

„Loomulikult. Küsi aga,“ ütles ta pärast mõningast viivitust, mille jooksul tema pilk kohtus Chrisi omaga veidi pikemaks kui vaid põgusaks hetkeks.

„Kas sul on ka vend? Kuna meie jaoskond tegeles sinu isa autoõnnetuse asjaolude uurimisega, siis minu mäletamist mööda oli Garrett Milandrosel ka poeg.“

„Jah, mul on vanem vend, kuid ma ei ole kindel, kas temal on õde. Ma ei ole sellest varem kellelegi rääkinud, kuid ma ei ole oma vanemate bioloogiline tütar. Ma olen lapsendatud. Ma ei tea oma bioloogilisest perest midagi. Ma olin paarikuune, kui mind lapsendati. Garrett ja Karen Milandros ongi minu ainsad vanemad ning ma tean, et ka neile olin mina kui lihane tütar, kuigi meid ei seo veresidemed. Olin nendega väga lähedane ja ma olen neile elu lõpuni tänulik, et nad mu endale võtsid ja mulle suurepärase lapsepõlve kinkisid. Mis puudutab minu venda Kevinit, siis kurb tunnistada, kuid meie suhted ei ole enam nii head nagu vanasti. Kui olin just täisealiseks saanud, siis muutus Kevini käitumine väga probleemseks. Vanemad olid tema pärast

suures mures. Oli kahtlus, et ta tarvitab narkootikume, mis hiljem ka kinnitust leidis. Lisaks käis ta läbi igasuguste kahtlaste isikutega. Jumal teab, millega ta tegeles. Pärast ema surma läks olukord veelgi hullemaks. Vahepeal tundus, et asi hakkas juba paranema, Kevin käis teraapias, läks võõrutusravile ja sai oma sõltuvusest võitu, kuid siis hakkas ta jooma. Pärast isa surma ei olegi mul õnnestunud Keviniga tsiviliseeritud inimeste kombel rääkida. Kevin oli isa matustele võtnud kaasa advokaadi poolt koostatud dokumendid, mille allkirjastamisega oleksin ma pidanud loobuma isa poolt jäetud pärandusest. Ta tegi mulle juba isa surmapäeval selgeks, et ta ei aktsepteeri mind oma õena. Ma olevat tema jaoks võõras inimene.“ Seda öeldes veeres pisar üle naise põse ja maandus Chrisi helehalli pintsaku käisel. „Palun vabandust. Väga piinlik,“ lausus Rachel ning püüdis käega kuivatada märga laiku, mis mehe varrukale tekkis.

Chris peatas Racheli käe, kattes selle enda omaga. „Kõik on korras,“ sõnas ta rahulikult. Ta pööras ennast toolil rohkem naise poole ning vaatas tema kaunitesse silmadesse, kus helklesid pisarad, muutes tema silmad sügavsiniseks. Naine pööras pilgu häbelikult kõrvale, kuid Chris ei suutnud lõpetada tema vaatlemist.

„Ma ei tahtnud sind oma isiklike muredega tüüdata,“ sõnas Rachel vabandavalt ja suunas oma tähelepanu kokteiliklaasile. „Ma isegi ei tea, miks ma seda kõike sulle praegu rääkisin.“

„Sellest ei ole midagi, Rachel. Mõnikord on lihtsam rääkida inimesega, keda sa veel nii hästi ei tunne. Ma kuulan sind meeleldi.“

„Võibolla oli mul lihtsalt vaja see endast välja saada ning ma tundsin, et saan sind usaldada.“

„Sa saadki mind usaldada. Kõik, mida sa räägid, jääb meie vahele.“

„Lubad?“ küsis Rachel naeratades.

„Luban,“ vastas Chris otse Rachelile silma vaadates. „Jahisadama omanikuna käid sa kindlasti tihti merel,“ jätkas mees vestlust veidi positiivsemal teemal.